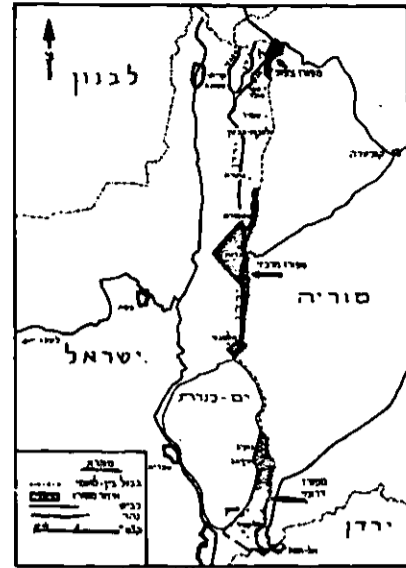

מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת?

אמרת-כנף היתה בכיו של דוד רמז ז"ל, שריהתחבורה הראשון (ואחרי-כן שריהחינוך והתרבות) בממשלת ישראל: "לעתים נעשית הציונות ממש פיקנטית". כוונתו היתה לאמת-המידה התורכית לקרקעות, "פיק" (כתציימטר מרובע); לאמור, אוי-ואבוי כשאת האדמה שיש להבטיחה צריך למדוד כבר לא לפחות בדונמים, כי אם בפיקים... מכמה וכמה בחינות הולמת לפרקים אמרה זו את המצבים ב"אזורים המפורזים" המצויים לאורך גבולה הצפון-מזרחי של מדינתנו: כי העמידה-על-המשמר אף לגבי קטעי-קרקע זעירים ביותר היא הכרח-המציאות; והמתיחות המתפתחת סביב עמידת-שמירה זו היא, תכופות, "פיקנטית" מאוד — כלומר — גודשת סיבוכים מדיניים חריפים וסכנות ביסחוניות. כיצד נוצר מצב זה — מה הרקע לו — על מה בדיוק מתנהלים המאבקים, (ה"זעירים" במימדיהם אך מדי-פעם גם עקובים-מדם), הבהרה לגבי שאלות אלה תמצא בסקירה "האזורים המפורזים" (עמ' 10), הכתובה בידי סגן א. אביר, בעצם, "לא תזיק" לקוראינו (מלבד, כמובן, לאלה שהיו קרובים והרגישו על בשרם בעיות אלה) מקצת היכרות נוספת עם ה"טופוגרפיה הזעירה" של "אדמות-הביניים", אשר שטחן מועט אך ערכן כה רב.

הביטוי "עדיפות ברוח" — נפוץ מאוד. אף כיצד שוקלים רוחם של צבאות? כמובן, מעל לכל — במבחני הקרב. אך גילוי הרוח בנסיבות כאלה הוא תוצאה של תהליכי-צמיחה ממושכים — ומזדמן בדרך-כלל, שעה שעל הפרק כבר עומדים שיקולים מעשיים דחופים. אך גם בימי שלום אפשר להתרשם לא-מעט מטיבו ומרוחו של צבא — ולא על סמך "תקריות" גבול-אלא גם על סמך אימוניו, הופעתו וכו', וכן מן הידוע על רקעו החברתי והתרבותי שורשיו בעם וכו'. גורם לא-מבוטל בעיצוב רוחו וטיבו של הצבא היא העיתונות הצבאית. אמנם, אין היא מגלה סודות ונצורות — אך היא מאפשרת להשלים במידה כלשהי את ההתרשמות מאופיו הרוחני והמחשבתי של אותו צבא, ממושגיו ומן ה"אמיתות-המקובלות" השגורות בו. ה"הצצה בעיתונות-הצבאית הערבית" (עמ' 20) — כשמה כן היא: הצצה בלבד. אך קורא השם את לבו ל"קטנות" ולגוונים ודאי ימצא עניין אף בהצצה חטופה כזו.

עניין כפול לנו ב"קלשניקוב". מבחינה "כללית" — כי הוא נשק-היפוד האחיד (או, בעצם, ה"ממוזג" — במקום כמה סוגי-כלים שבעבר), המקובל באחת המעצמות הצבאיות הגדולות, והעניין ה"מיוחד" מבחינה "מקומית" — כי נשק זה יורה לפרקים עלינו, או עלול לירות עלינו, מעברם של שני גבולות חשובים. ה"קלשניקוב" הוא דוגמה מעניינת בפיתוח כלי-נשק תכליתיים ומעשיים, המתאימים לדרישות הטקטיות של "מחצית המאה השנייה" (המגמה לכך הוצגה בפני קוראי "מערכות" ב"מגמות בהתפתחות נשק-הרגלים" בחוב' "ג'די"ה, עמ' 35-39 מפברואר 1949). אך נשק זה הוא גם נשקו של האויב" אשר טוב לדעת את אפשרויותיו ומגבלותיו, וביחוד כשהוא מופנה כלפיך — ואולי אף להכירו היטב, למקרה של צורך בשימוש "מאוחר" בו. על כן ראוי הוא ללא ספק, לפתוח סדרת סקירות קצרה על כלי-נשקם של שכנינו, אשר אינם רוצים עדיין לחיות עמנו בשלום (על היתר באותו נושא — ראה בעמ' 26).

בסדרה החדשה "למפקד: לקחי קרבות" מובא עתה (עמ' 28) תיאור תפקידה של מחלקת-רובאים סובייטית בלכידת מוצב-פלוגתי גרמני — לאחר שבחוברת הקודמת הוגש סיפור הדברתה של עמדה סובייטית על-ידי יחידה גרמנית. אכן, המצבים, הרכבי-הכוחות ואורח-הפעולה — בשני המקרים אלה — אינם דוקא מקבילים. אך העניין הטקטי והארגוני הישיר, המוצג בכל אחד משני אירועי-לחימה לא-גדולים אלה, נותן הזדמנות להתרשם אף מן הדומה-והשונה בגישתם ובאורח-הפעלם של הניכי שתי אסכולות צבאיות גדולות אלו. המערכת מבקשת את תגובתם של הקוראים לשני פרקי-לחימה אלה: מה המעניין אותם, אילו צדדים — לדעתם — לא הוארו דיים, על מה רצוי לעמוד ביתר-פירוט; ועל אילו נושאים ברצונם למצוא תיאורים מעין-אלה (על פעולות טקטיות "זעירות") בחוברות הבאות של "מערכות". ומעל-לכל רצוי כי יגיעו אל המערכת, ולוא שורות מעטות (אך אין כל צורך לצמצם) המחשבות והמסקנות המתעוררות אצל הקוראים למקרא רשימות אלו.

- הרשימה השנייה בסדרה של אל"מ ג. על "הכשרת מתחזקיו של ציוד טכני — כיצד? לא הופיעה מסיבות שאינן תלויות במערכת.
- בחוברת הבאה יופיעו תגובות למאמרו של אל"מ מ. גור "הרהורים על קצין-המטה".

מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת? מי ומה בחוברת?